

KLAAR MEE

Het is veel te warm om in de auto te zitten. Het stinkt; maar als ik het raampje open doe, is er teveel lawaai. Ik vind het wel meevallen, maar mijn moeder begint direct te zeuren. Ik zit op de achterbank naast mijn hond Splinter en mijn broer. Mijn hond stinkt uit zijn bek en mijn broer zweet. Mijn vader is aan het rijden en neemt weer eens de verkeerde afslag. Ik ben er klaar mee. Waarom gaat altijd alles fout? Ik wilde niet eens mee. Waarom is iedereen zo stom? Waarom bestaan er geen leuke mensen? Ik haat alles en iedereen. Eindelijk aangekomen bij het strand, loop ik met mijn handdoek, zonnebrandcrème en Splinter aan de lijn over de duinen richting het strand. Ik voel de hete zon branden op mijn huid en de wind door mijn haren waaien. Het waait hard, zo hard dat het zand in mijn gezicht komt en tegen Splinter. Hij is er ook klaar mee, ik weet het zeker. Als ik eenmaal een vrij plekje heb gevonden op het veel te volle strand, gooi ik mijn handdoek neer en laat ik mijn hond loslopen. Hij komt wel terug. Ik trek mijn jurkje uit en loop door naar de zee. Zonder acht te slaan op het koude water, ga ik er languit in liggen.

Ik ben vermoeid. Alles put me uit, de mensen nog het meest; ze geven me alleen maar stress. Was ik maar alleen op de wereld, ik zou eindelijk tot rust komen. En ik zou met niemand rekening hoeven houden. Niemand missen. En niemand die mij zou hoeven missen. Prima. Best zo. Ik sluit mijn ogen, en drijf. De zilte lucht van de zee maakt me rustig. Ik drijf en ben kalm.

Beeld: Luc Schol